

גיליון א' (ו"ד) • תשרי ה'תשס"ט • שנת הקהל • ליובאוויטש שבליובאוויטש • פנימי

גיליון מיוחד להעצמת השייכות, הדבקות וההתמסרות לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

דבר מלכות

ביטויים נדירים מכ"ק אדמו"ר שליט"א

ובזה ניתוסף מדור לדור, עד לדורנו זה שזכה להולד ולהתחיל לילך "מחיל אל חיל" בזמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

[ולהעיר, שגם אלה שלידתם כפשוטה (היציאה לאויר העולם) היתה לפני כן – הנה כאשר מגיע הזמן שבו "נולד" ונתגלה הנשיא, הרי כיון ש"הנשיא הוא הכל", נולדים גם הם מחדש, ועד לאופן נעלה יותר שלא בערך לגבי לידתם בפעם הראשונה.

ועל אחת

כמה וכמה על פי הרגילות שהיתה

אצל כמה וכמה חסידים, שהיו מחשיבים (מסבירים ומפרסמים) שיום הולדתם הוא – הפעם הראשונה שבאו לליובאוויטש אל הרבי, אצל כל רבי בזמן נשיאותו, ועל דרך זה בזמן נשיאותו של נשיא דורנו – אלה שבאו ל"ליובאוויטש שבליובאוויטש" של נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר].

(ו"ך אלול ה'תנש"א. בלתי מוגה)

העמוק שבמשפט זה, נבין שבאנו לבית רבינו למטרה אחת, להביא בפועל את הגאולה מבבל.

באנו לכאן להיות אצל המלך בהקהל. באנו לראות את המלך מתגלה וגואל אותנו בהקהל.

באחת ההתוועדויות איחל הרבי מלך המשיח שליט"א "אלו שלא הגיעו לכאן, שיגיעו. ואלו שכבר הגיעו לכאן, שגם יגיעו". אפשר להיות אצל הרבי בהתוועדות, והרבי עדיין יאחל לנו שזוכה להגיע אליו.

כי להגיע לרבי זה לא המקום הפיזי, שהגוף הגשמי יהיה בחצר של הרבי. להגיע לרבי זה "והרוח תשוב אל האלקים אשר נתנה", זה לשוב ולהיות כמו שהרבי רוצה שאנו נהיה.

והרבי רוצה שאצלנו הכל יתרכז סביב נקודה אחת של קבלת פני משיח צדקנו, ולהגיע לרבי זה לשוב ולהיות מקבלי פני משיח. הרבי בישר לנו (י"א אלול תנש"א) ש"נשיא דורנו היה המשיח של דורנו והוא התגלה בכל התוקף", ולכן עבודתנו עכשיו היא לקבל את פניו, לפקוח את העיניים ולראות שיושבים לשולחן יחד עם נשיא דורנו משיח צדקנו.

במשך השנה אנו עסוקים כל אחד בעסקיו האישיים, בעניני חול ועניני קדושה. פעם בשנה מגיע לנו להגיע לרבי, להיות כמו שהרבי רוצה שנהיה, לזכור ולחיות את הנקודה של קבלת פני משיח צדקנו, האמונה שהרבי הוא מלך המשיח שעומד בכל רגע להתגלות, וההתקשרות האיתנה אליו.

והציפיה, האמונה, ההתקשרות הזו, מתפרצת בהכרזת הקודש יחי אדונו, ומתוך שירה דוקא. כי הכתרת המלך היא בביטול עצום ובשמחה גדולה.

כן, בשביל זה באנו, לעמוד כאן ולשיר את השיר הזה. לעמוד ולפחות לנסות לצייר לעצמנו את הרגע בו זה יקרה באמת, כשהוא יבוא עם החיוך הרחב ותנועת היד.

אנו גם לומדים כאן נגלה וחסידות, מתפללים ומתוועדים, כי זה מה שהמלך רוצה שנעשה. אך זאת יכלנו לעשות בכל מקום. באנו לפה להיות אצל מלך המשיח, לקבל פני משיח בפועל ממש.

"זיך האלטען בא דער קליימקע", לאחוז את ידית הדלת של הרבי, להיות קשור.

במסגרת גליון זה נעשה נסיון לאחוז בידית, לחיות ולהחיות את עצמנו וסביבתנו במה שהרבי רוצה שנחיה. כך שהתשרי שלנו יהיה עם הרבי, ברוחניות ובגשמיות. שבתשרי הזה נראה את הרבי מתגלה.

א חסידישע דערהער

דברים שבלב תמים

אח"כ התמונים

באנו לכאן להיות אצל המלך בהקהל.

למלך יש הכל. יש לו היכולות מלאים באוצרות כסף וזהב ויצירות אמנות, והכל פתוח, כל מי שיגיע למלך יכול להנות מהמראה.

הבעל-שם-טוב אומר, שעשיר הנכנס לארמון המלך, ומבין את ערכם של אוצרות המלך, יכול לעצור ולהנות מההיכולות שבדרך ולשכוח בסופו של דבר על המלך בעצמו. אך העני אינו מבין באוצרות המלך, ואינו יודע אפילו מה לבקש. "תפלה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו", העני מבקש דבר אחד, להתראות עם המלך ולשפוך לפניו שיח.

באנו לכאן להיות אצל המלך בהקהל.

למלך שלנו יש הכל, ומי שמגיע לכאן, מקבל הכל. גשמיות ורוחניות, פרנסה ובריאות, שמחה וחיות, מכאן שואבים רוח הקודש, ומכאן מקבלים כחות לעבודה משך כל השנה.

אם מותר לנו לשוחח בינינו לבין עצמנו, נוכל לומר שאנחנו עם של עניים. אין לנו הבנה בכל אותם דברים, ואם נהיה כנים, כמה נוכל להצביע על מה שקבלנו במשך החודש, להראות את זה לקחתי מאוצר המלך? כמה מאתנו מרגישים שיצאו מארמון המלך כפי שהגיעו? והחסרון הוא לא חלילה במלך, אלא בעם, העניים שאין להם מושג באוצרות המלך, לא יודעים להעריך אותם, לא יודעים לאסוף אותם.

אמנם אנו מאמינים באמונה שלימה, שגם אם אנו לא יודעים ולא מרגישים שקבלנו משהו רוחני ב-770, הרי ברור שהפעולה שלו עלינו היא אמיתית ונצחית. גם על אותו בחור שבשהותו ב-770 לא למד ולא שמר סדרי הישיבה כתב הרבי שמהקירות של 770 גם אפשר לקבל. נדע או לא נדע, אך ברור שכל מי שהיה כאן קיבל. אם יום אחד במשך השנה נפל לנו הרהור תשובה, הרי זה בזכות הזמן בו היינו בארמון המלך ב-770. אך זה עצמו מראה את העניות שלנו, מקבלים אוצרות ולא יודעים מה מקבלים...

תפלה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו. כשאנו מגיעים ל-770 איננו חושבים על האוצרות הגדולים, יש לנו מבוקש אחד וממנו לא נזוז, להתראות עם המלך. כך המלך חינך אותנו, שהמבוקש העיקרי הוא התגלות מלך המשיח בגאולה האמיתית והשלימה.

כי "עיקר ענינו של בית רבינו שבבבל הוא הגאולה מבבל", כפי שנכתב באחד ממשפטי הסיכום בקונטרס בית רבינו. ואם נתבונן מעט בתוכן

מקדשי הקדשים

שיחות, אגרות ואמרות קודש מרבתינו נשיאנו

הכלים המתאימים לקבלת ויזה

ב"ה כי כסלו תשי"ג
 ברקלין ניו יורק

הווי"ח אי"א נוי"נ וכו' מוה"ר . . שי

שלום וברכה!

במענה על מכתבו מ"יג כסלו אשר שואל עצה איך לקבל ויזה ולבוא לארצוה"ב...

כשהייתי על הציון הקי של כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקל"ה נבג"ם זי"ע הזכרתיו להמצטרף לו. ומהנכון הוא שיעשה כלים לקבלת ברכות השי"י אשר הכלים המתאימים לזה הם ענייני תורה ומצוות ובפרט שמירת תקנת כ"ק מו"ח אדמו"ר בשלשה השיעורים השונים לכל נפש והם אמירת שיעור תהילים – כפי שנחלק לימי החודש – בכל יום אחר תפילת שחרית, לימוד פרשת חומש עם פרוש רש"י מסדרה של השבוע, ושיעור לימוד תניא כפי שנחלק לימי השנה.

בברכה
 ח"י"ק

הערה 2:

להעיה מהשייכות המיוחדת לשנת הקהל – שהרי שמיעת הפרשיות מפי המלך היא "כיום שניתנה בו בסיני . . כאילו עתה נצטווה ומפי הגבורה שומעה, שהמלך שליח הוא להשמיע דברי הא-ל" (רמב"ם הל' חגיגה בסופן).

ואדרבה: אמירת המאמר חסידות היא באופן נעלה יותר – לא רק כהקריאה ע"י המלך שאינו אלא "שליח", אלא יתירה מזה – כבמשה רבינו. ש"שכינה מדברת מתוך גרונו".

(משיחת יום ב' דר"ה ה'תשמ"ח, התועדויות ח"א ע' 35. בלתי מוגה)

אמירת מאמר ע"י הרבי – כנתינתה מסיני

ידועה הנהגת כ"ק אדמו"ר נ"ע – כפי שסיפר בנו וממלא מקומו כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – שביום שני דר"ה סמוך לשקיעת החמה הי' אומר מאמר חסידות, והיה כולל בו מתורתם של כל נשיאי החסידות, בהזכרת שמותיהם – הבעש"ט, המגיד, אדמו"ר הזקן אדמו"ר האמצעי, הצמח צדק, עד לאביו (אדמו"ר המהר"ש) . . . הזכרת שמותיהם של נשיאי החסידות במאמר חסידות הו"ע מיוחד שיש בו לימוד וכו', שהרי ידוע הפתגם של החסיד ר' הלל מפאריטש שאמירת המאמר ע"י האדמו"ר (בעת אמירת המאמר) היא "כנתינתה מסיני".

פרסום ראשון

לקראת השנה החדשה

אגרת ששלח כ"ק אדמו"ר הרי"צ לכו"כ לקראת ראש-השנה ה'תרצ"ד • צילום המכתב מתפרסם כאן לראשונה

ב"ה

לקראת השנה החדשה הבאה עלינו לטובה הנני מברך אותו ואת ביתו יחי, בברכת כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה בגשמיות וברוחניות.

יוסף יצחק

ווארשא, אלול תרצ"ד.

כשהמלך מראה פנים שוחקות...

כך עמדתי מהורהר מחוץ ל-770, ופתאום (בדרך שאין כאן המקום לפרט), מצאתי את עצמי עומד בקודש הקודשים לפני הרבי.

הרבי הביט בי במבט מיוחד, כשחיוך רחב נסוך על פני קודשו, ואמר לי:

"נו, סאיז דאך דער ענין פון [=זהו הרי הענין של] המלך בשדה ומראה פנים שוחקות לכולם..."

כשיצאתי מחדרו הקדוש של הרבי, נפעם מהגילוי המלכותי שהיה לי, חשבתי לעצמי: לומדים תמיד בחסידות את המשל של "המלך בשדה", שמראה פנים שוחקות, וכל הביאורים בזה וכו' וכו'. והנה כל זה מתרחש לנגד עיני. זה לא עוד ביאור במאמר חסידות, אלא חוויה מוחשית של הגילוי של המלך בשדה שמראה פנים שוחקות...

מספר השליח ר' גרשון מענדל שי' גרליק:

באחת השנים בימים הראשונים של חודש אלול כשהייתי בחצרות קודשנו, פשטה השמועה שלקראת חודש תשרי הבעל"ט עומד להגיע ציארטר גדול עם ריבוי חסידים מארץ הקודש. מכיון שבאותם שנים לא היה הדבר ענין של מה בכך, הרי שבאופן טבעי כולם דיברו על כך – האווירה היתה של "מגיעים לרבי".

אני הייתי אמור לחזור למקום שליחותי באיטליה. כבר עמדתי לקחת מונית לשדה התעופה, וכדרכי תמיד להיכנס לברכת פרידה מאמו של הרבי, הרבנית חנה, חשבתי לעשות גם הפעם – אולם ליבי היה מה הרגשתי הרגשה מוזרה. הנה כל החסידים מגיעים לרבי ואני עוזב את כל הגילויים האלה ונוסע מכאן.

שניאור זלמן. "ובימות החול"!

שואל אדמו"ר הצ"צ, הוא הוכרח איפוא לספר לו את כל המעשה עם חיים-בער שהוא רוצה להיכנס בלי ממוצע, כי רבי הוא בדומה לבוראו – הקב"ה. חייך הצ"צ, והוא מחייך עד עתה בן עדן. ומשהגיע לחלק זה של הסיפור, שחיים בער הפסיק לתת לו אוכל, פרצה זעקה מפי הצ"צ, "אבוי ליי", (כל כך נגע לו שליהודי אין מה לאכול!) ואמר: אתה לא זקוק לו, ביום חמישי בבוקר, אתן לך בעצמי על ההוצאה. ומידי יום חמישי בשבוע הי' בעצמו נותן לו 6 "גרייוניקלאך" (ממטבעות הזמן ההוא). והי' אם לא הגיע במועד שנקבע, הי' הצ"צ מוסר את הכסף לכ"ק בנו אדמו"ר מהר"ש, על מנת לתת לזקני, כי חדרו של המהר"ש הי' סמוך לחדר אביו.

מנהג העולם, לפרוט בשבח האורחים. אבל זקני הי' מספר, שאדמו"ר מהר"י מניעזין, כשהוצרך לבנות שם בית, זימן אצלו אחדים מבעלי-הבתים לשמוע חוות-דעתם, וככלות לשמוע, הפטיר, כי האבא (אדמו"ר הצ"צ) אמה, שכאשר צריך לעשות דבר-מה ולא יודעים כיצד, ישאלו לדעת הבעלי-בתים, ויעשו ההיפך. – מכל מקום, בשבח הכלל מתירים לדבר.

זקני הי' מספר, שהרב ר' אייזיק מהומיל אמר במהלך אחת ההתוועדויות, כי כאשר הרבי – אדמו"ר הזקן, הי' אומר חסידות, הי' היצה"ר בורח, אבל עתה, יכולים ללמוד חסידות ולשמוע חסידות, והוא בתקפו, להתפטר הימנו אפשר רק ע"י תפילה באריכות ונסיעה לרבי. הי' זקני הרב מרדכי יואל מספר, כי בעלי עסקים גדולים, עת היו צריכים לנסוע לליובאוויטש, היו נתקלים במניעות הכי גדולות, וכאשר הם התגברו ונסעו, הנה בחזרתם היו נוכחים לראות, שאין זה אלא כמו נסיון. בטח גם האורחים החשובים ירגישו כך ויראו זאת במוחש.

ברם במיוחד מגיע להם שבח ויישר-כח רב, על ש"ק אדמו"ר שליט"א אמר מאמר חסידות בתור קבלת פנים לאורחים, זאת בתור ממלא מקום חותנו כ"ק אדמו"ר – כפי שכותב כ"ק חותנו אדמו"ר: המנהג אצלנו הוא, שהפגישה וההיכרות הראשונה היא ע"י תורה, ולכן יגידו חסידות.

הייתי איפוא מציע ומבקש מהאורחים, לבקש את כ"ק אדמו"ר שליט"א, לתת את המאמר בתוככי שאר המאמרים בכתב. ואולי גם את השיחות – לפחות מוגהות.

אוסף סיפור בנוגע לתקיעת שופר: לעת זקנה, הי' הרה"צ ר' חיים אברהם, בן אדמו"ר הזקן, מגיע לתקיעות של אדמו"ר הצ"צ. שאל אותו אדמו"ר מהר"ש, מדוע הטרחתם את עצמכם, היו יכולים לארגן אצלכם מנין לתקיעות!! וענה לו, כתיב יודעי תרועה ולא תוקעי תרועה. את הסיפור – אני מספר, ואת המסקנה – "והמשכיל יביין", יתבונן וירגיש ויחי.

אני מאמין כי לבו של כל אחד מתמלא שמחה, בשמעו את הדו"ח מערי-השדה ומהעבודה המסועפת של צעירי אגודת חב"ד, שרצוני להיות (והנני) אחד מחברי. והנה, באחת השיחות מאריך הרבי בתיאור שאלת ריב"ל למשיח אימתי קאתי, וענה לו היום, וכשחלף היום, הוא התמרמר והגיע בטענה, וענה לו משיח, שהוא התכוון גם לסיום "בקולי תשמעו", ואחריו הגיע הבעש"ט בטענה אימתי קאתי מר, והלא נתקיים "בקולי תשמעו", וענה לו משיח "לכשיפוצו מעינותיך חוצה". ובכן, כאשר שומעים אנו את עבודת ה"יפוצו" שע"י צעירי אגודת חב"ד כיצד ליובאוויטש מתרחבת ומתפשטת בכל העולם, הרי אכן הגיע הזמן! שיהי' קאתי מר, ואנו כולנו בתוך כלל ישראל ועם כלל ישראל, נלך עם הרבי שליט"א לארצנו הקדושה עם משיח צדקנו, והתחנה הראשונה בכפר-חב"ד עם אנשי חב"ד והאורחים החשובים – לירושלים עיה"ק ת"ו הבנוי, בבית המקדש השלישי אכ"י.

היכן עומדים, ולפני מי עומדים

דברים מאת הרה"ח ר' שניאור זלמן הלוי דוכמאן ע"ה לרגל ה"קבלת פנים" במהלך הכינוס של צאגו"ח א' דחול המועד סוכות תשכ"א, שמסר בכתב:

זה שנים רבות שה"נועל וסוגר" של הכינוס הארצי של צעירי אגודת חב"ד, הוא הרב שניאור זלמן הלוי שי' דוכמאן. השנה לכבוד האורחים מאה"ק ת"ו, העביר הרב דוכמאן את הזכות להרב אברהם הכהן מירושלים עיה"ק ת"ו, אבל משום "אל יחסר המזג", הוא מוסר בזה בכתב, את הדברים שהיו בדעתו להגיד בהתאם להכינוס השתא.

כינוס זה משמש במידה חשובה "קבלת פנים" לאורחים החשובים שהגיעו לרבי שליט"א מכל המדינות ובפרט מהמדינות הרוחקות, כאוסטרליה, ארגנטינה, ברזיל, מרוקו, אנגליה, וביחוד מאה"ק ת"ו, כפר חב"ד וירושלים עיר הקודש ת"ו. והרי בכלל גדולה הכנסת אורחים, ובפרט אורחים המגיעים לקבל פני השכינה בירושלים, שכן ליובאוויטש זו ירושלים, על יסוד הסיפור הבא:

באיזה מקום נתקיים החתונה של כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע, התגלעו צדדי סברות בין כ"ק אדמו"ר מהר"ש ואחיו הרה"צ הרי"ץ, כי את התנאים כתב אדמו"ר הצ"צ, בעוד כ"ק אדמו"ר מהורש"ב והרבנית שטערנא היו ילדים קטנים. (מאמר המוסגר – שמעתי מאחותה הגדולה של הרבנית שטערנא שרה, כי כל עוד היא – האחות – לא נעשתה כלה, לא סיפר לה אביו הרה"צ הרי"ץ כי אחותה הצעירה נהייתה כלה לבן אחיו אדמו"ר מהר"ש). בתנאים כתב הצ"צ, "והחתונה תהי' בירושלים". הכריע אדמו"ר מהר"ש, כי ליובאוויטש היא ירושלים.

והביטוי לקבל פני השכינה, בא על יסוד הסיפור הבא, אותו שמעתי מזקני החסיד המפורסם הרה"ח מרדכי יואל ע"ה, עם הגיעו לגיל שמונים שנה: לליובאוויטש הוא הגיע בשנת תר"י, בימי הנשיאות של אדמו"ר הצ"צ, ובדעתו הי' שרבי דומה לקב"ה, ולקב"ה רצונו להיכנס בלי ממוצע. משנודע הדבר לחיים-בער המשרת, אמר לו: משוגע הינך, מרדכי יואל! אפילו ר' הלל נכנס רק באמצעותי, ואפילו הבנים (בני הצ"צ) נכנסים רק באמצעותי. ענה לו מרדכי יואל: אני אגשים את מבוקשי. במקביל, הפסיק חיים בער לתת לו על הוצאות אכילה ושת"י, וכך עברו ג' שבועות, שבמהלכם הוא אכל רק שתי "זעמעלעך" ליום (מין עוגיות קטנות), שהרה"צ ר' שלום דובער בן אדמו"ר מהר"ל הי' נותן לו מסעודתו, על שהי' לומד עמו. באחד הלילות, אמר חיים-בער כי הצ"צ ציוה שלא יכנס איש הלילה, והלך לביתו. ליוה אותו זקני מרדכי יואל לביתו, וחזר לראות אם השער פתוח אצל הצ"צ, ובראותו כי פתוח הוא ניגש תיכף לדלת ונגע בידית הדלת בלב הולם. יצא הצ"צ ואמר, הלא ניתנה הוראה שאיש בל יכנס, השיב זקני שתי מילים – ותוך שמספר הדגיש לי זקני, שתיים ולא שלש – (מאמר המוסגר – ר' הלל שאל את זקני, במה מצאת חן בעיני הרבי, ולא סיפר לו; זו שטות, היה עלי כן לומר לו, מסיים זקני ע"ה) אחזו אדמו"ר הצ"צ בזרועו והכניסו לחדרו, והתיישב על כסאו, וכזו יחידות – אומר זקני – לא היתה ולא תהי'. שואל אותו אדמו"ר הצ"צ: יש לך מה לאכול? מספר לו זקני שבשבת הוא סועד אצל הבן הרה"ק

"משטרעמ'ט דאך וועגען הקהל"

והנה להפתעתי, יום טרם שעזבנו את ניו-יורק, אמר לי הרב גרוניר שי' שאחרי תפילת מנחה אהי' מוכן יחד עם זוגתי, כי הרבי יקרא לנו ליחידות. ואכן לאחר מנחה, ביום ג' י"א חשוון, אחרי שהרבי נכנס לחדרו, נכנסנו לגייע התחתון והרב גרוניר סגר את הדלת בפני הקהל הרב שהסתופף שם. כעבור מספר דקות יצא הרבי, עמד ליד הדלת הפתוחה של חדרו הק', בפנים מאירות, וציין לנו שזה יחידות והתחיל לדבר עמנו. בין השאר שאל אותנו: מדוע לא הבאתם גם את הילדים, משטרעמ'ט דאך וועגען הקהל [=הרי עוסקים בלהט אודות הקהל], האנשים נשים וטף...!

מספר ר' דב שי' טייכמן, מאורע מיוחד שאירע איתו בקשר לשנת הקהל: לקראת חג הסוכות דשנת הקהל ה'תשל"ד, נסעתי לרבי יחד עם רעייתי תח"י. בתחילת חודש חשוון ביקשתי מהרב חודקוב ז"ל תור ליחידות, אך הוא ענה לי, שבזה החודש אין יחידות. הצטערתי מאוד והכנסתי פתק לרבי בבקשה שיואיל לקבלנו ליחידות, מאחר וזו הפעם הראשונה שזוגתי באה לרבי והיא טרם זכתה להיות ביחידות. הרבי ענה לי: לפלא שכבר הי' כאן כמה וכמה פעמים ואינו יודע שבחשוון אין יחידות.

"והלוואי היו מדקדקים אנ"ש, ובפרט התמימים, בדברי כ"ק מו"ה אדמו"ר הכ"מ אפילו בשיחותיו ובפרט אלו משנת השי"ת והשנה שקדמה לה" (אג"ק ח"ה ע' כ"ד)

צריך ללמוד כדי להיות

בכפר קטן גר מושקיע חוכר בית המרוזח, יהודי פשוט שעסקו כל היום עם הגויים השתיינים. מושקיע לא היה למדן גדול וגם לא קטן, אפילו קרוא וכתוב בלשון הקודש לא ידע. אך ככל היהודים הפשוטים, יראת שמים ואהבת התורה ולומדיה מלאו את לבו, לבניו הקטנים הוא דאג היטב שיתחנכו כראוי ויגדלו לחסידים יראי שמיים ולמדנים, ושכר עבורם מלמד שישב בחצרו וילמד את בניו תורה.

שגרת בית המרוזח של מושקיע הופרה כאשר הדוור התדפק בדלת ובידו מכתב שנשלח מאחיו המתגורר בעיר הגדולה, היה זה מאורע לא שגרתי כלל ואפילו מרגש. אך מושקיע לא יכל לקרוא את המכתב בכחות עצמו, והלך למלמד שיענח לו את הכתוב במכתב.

המלמד כחכח בגרונו והחל להקריא בקול רם, "בעצר רב הנני לבשר על פטירתו של אבינו הריני כפרת משכבו ביום...". כשסיים לקרוא והרים את עיניו מהדף, ראה את מושקיע שוכב ללא הכרה.

מדוע המלמד – שהבין היטב את הכתוב – לא הזדעזע מהנאמר במכתב, וקרא אותו בשלוות נפש, ואילו מושקיע שרק שמע אותו בעל פה, התעלף מצער?

התשובה פשוטה: המלמד הבין, מושקיע הרגיש. למלמד הסיפור לא נגע כלל, אך עבור מושקיע הרי מדובר אודות אבא שלו.

את הסיפור דלעיל היו מספרים חסידים כאשר היו רוצים להמחיש את ענינו של כח הדעת שבנפש האדם. אפשר ללמוד חסידות ולהשכיל בעומק המאמרים, אך עד שהלומד לא יכיר ויחוש שמדובר בענין הקשור אליו באופן אישי, הוא לא יתרגש מזה.

זהו ענינו של כח הדעת, כח ההתקשרות וההתחברות. להפוך את התיאוריות שבשכל לחלק מהחיים, להרגיש אותם ולהתנהג בהתאם. ובהנוגע לעניננו – הענין שהזמן גרמא – לימוד עניני גאולה ומשיח:

הרבי מלך המשיח שליט"א לימד אותנו, שההוספה בלימוד התורה בעניני משיח והגאולה היא ה"דרך ישרה" לפעול התגלות וביאת המשיח והגאולה בפועל ממש (דבר-מלכות ש"פ תזריע-מצורע ה'תנש"א).

הרבי מלך המשיח שליט"א גם הוסיף וביאר שההוספה המיוחדת בלימוד התורה בעניני גאולה ומשיח – לא (רק) בתור "סגולה" למהר ולקרב ביאת המשיח והגאולה, אלא (גם) בעיקר כדי להתחיל "לחיות" בעניני משיח וגאולה, "לחיות עם הזמן" דימות המשיח, על ידי זה שהשכל נעשה ממולא וחדור בהבנה והשגה בעניני משיח וגאולה שבתורה, ומהשכל מתפשט וחדור גם ברגש הלב, ועד להנהגה בפועל במחשבה דיבור ומעשה באופן המתאים לזמן מיוחד זה, שעומדים על סף הגאולה, ומראים באצבע ש"הנה זה (המלך המשיח) בא" (דבר-מלכות ש"פ בלק ה'תנש"א).

באחת השיחות על שלימות הארץ, דיבר הרבי על כך שחברי כנסת שומרי תורה ומצוות מקבלים תקציבים מהממשלה, על מנת שישכילו למסירת השטחים לשונאים. והרבי שאל, הרי אותו אחד שקיבל את הכסף, הוא מאמין בביאת המשיח ויודע שאז לא יהיה ערך לכסף, אז יהיה ערך רק לערכים האמיתיים של תורה ויהדות. כיצד אם כן הוא מוכר את ערכיו הנצחיים תמורת סכום כסף חסר ערך.

שאלה זו יכולה להיות דוגמה טובה עבורנו להבין את המושג של "לחיות עם משיח" עליו מדבר הרבי בשיחה הנ"ל. מי שמאמין באמת בביאת המשיח אז לא יהיה ערך לכסף, כבר עכשיו הוא יכול וצריך לחיות בצורה מתאימה למצב שישרור בימות המשיח, "לחיות עם משיח".

לכן בעצם מורה לנו הרבי ללמוד עניני משיח וגאולה, כדי שנערוך היכרות עם תקופת ימות המשיח, ונתחיל כבר עתה לחיות בצורה מאושרת, צורה מתאימה לימות המשיח. זוהי עבודה שלימה שנתבארה בכמה שיחות באותה תקופה, והמפתח אליה בידני, לימוד עניני גאולה ומשיח.

אך כדי להפוך את הלימוד לרגש לבב, להרגיש ולהתנהג בהתאם למצב הגאולה, צריכים את כח הדעת. להבין שלא מדברים על משיח כתיאוריה שתתגשם באיזה שהוא עתיד, אלא על ענין שנוגע לנו באופן אישי. כי הרי משיח זה דבר שעומד לקרות לנו!

לכן ממשיך הרבי במהלך השיחה ומדבר אודות המחשבה וההתבוננות באופן של דעת (שמקשר דעתו בקשר אמיץ וזקק מאד ויתקע מחשבתו בחוזק) בעניני משיח וגאולה [ולכל לראש המחשבה וההתבוננות לידע ולהכיר שעומדים כבר בהכניסה לימות המשיח, "הנה זה בא" כיון שכבר כלו כל הקיצין, וכבר עשו תשובה, וסיימו כל עניני העבודה בשלמות]

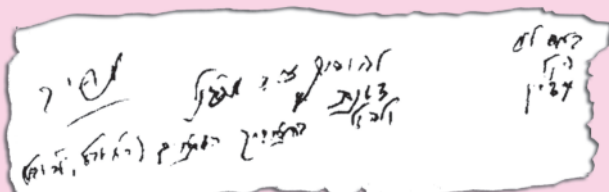
כי לפני שמדברים אודות לימוד עניני גאולה ומשיח בכלל, לפני שיודעים כל מה שיקרה כשמשיח יבוא, ישנה חשיבות מיוחדת ללימוד שיתמקד בעצם העובדה הפשוטה שזה קורה עכשיו, "לידע ולהכיר שעומדים כבר בהכניסה לימות המשיח".

והסיבה לכך פשוטה, אפשר ללמוד על תחיית המתים וקינוח גליות כדבר שיתרחש אי פעם, אך אם רוצים לחיות עם זה, לחיות עם משיח, חייבים לכל לראש לדעת שמדובר על דברים שעומדים להתרחש בכל רגע. כך כל המושג של משיח הופך מלימוד תיאורטי, ללימוד חי ומחיה.

זו בעצם אחת הסיבות העיקריות לחביבות המיוחדת שרוחשים החסידים בכלל והתמימים בפרט ללימוד שיחות הדבר-מלכות מתקופת תנש"א-ב, השיחות בהם ביאר הרבי בהרחבה את העובדה שהננו עומדים בכניסה לימות המשיח. בשיחות אלו נהפך נושא הגאולה ומשיח מתקוה וציפיה לנושא שבהווה ההולך ומתרחש מול עינינו.

הדברים שנאמרו עד כאן הם פשוטים וברורים, אך יותר מכך הם חשובים וחיוניים. ולכן מן הנכון והראוי לחזור עליהם שוב ושוב, גם אם כבר שמענו אותם פעם או פעמיים.

בעזרת ה' בגליונות הבאים נעיין במדור זה בנושאים שונים שנתבארו בשיחות של אותה תקופה, נראה את החידושים הנמצאים בין השורות בשיחות הדבר-מלכות, ונבין קצת יותר לעומק עד כמה התקשרותנו היום לרבי מלך המשיח שליט"א תלויה באופן מיוחד בלימוד שיחות אלו.

פיענוח הכתי"ק: מהיב באם לא הו"ל עדיין להוסיף עוד מכהנ"ל דשנה זו ולהו"ל בתאריך המתאים (ר"ח שבט, יו"ד שבט)

באופן מיוחד ויוצא מן הכלל הרבי עיקב אצלו את הקונטרס למעלה מחצי שנה עד אשר ביום ג' שבט הורה להדפיסו בזריזות.

יחד עם זאת הורה הרבי להכניס בקונטרס מהשיחות המדוברות בתקופה האחרונה (ה'תשנ"ב), כך נכנסו לקונטרס גם כמה שיחות מסדרת הדבר-מלכות (ראה צילום).

מאוצרות המלך

כתב-יד קודש מכ"ק אדמו"ר שליט"א

לקראת יו"ד שבט ה'תשנ"ב י"ל הקונטרס 'לקוטי שיחות גאולה ומשיח' (ח"ב) בו לוקטו כמה מהשיחות המופיעות בסדרת הלקו"ש.